

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.158 van 24 oktober 2012
in de zaak A. 204.535/XIV-34.172**

In zake : Martine LEIRENS
wonend te 3060 Bertem
John Vanhaerenstraat 20
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
North Galaxy – Toren B, 26 ste verdieping
met kantoren te 1030 Brussel
Koning Albert II–laan 33, bus 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Christian VLAEMINCK
wonend te 1740 Ternat
Terlindenstraat 17
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 april 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 15 februari 2012 waarbij Christian Vlaeminck met ingang van 1 juli 2009 wordt benoemd tot de graad van directeur bij een fiscaal bestuur met als standplaats de gewestelijke directie Leuven invordering-district Leuven.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoekster, adviseur Jan De Vleeschouwer, die verschijnt voor de verwerende partij, en Christian Vlaeminck, die in eigen naam verschijnt, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur-generaal Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 6 juni 2007 verschijnt in het Belgisch Staatsblad de incompetentiestelling van een reeks betrekkingen in de klasse A3 waaraan de titel van directeur bij een fiscaal bestuur is verbonden in de buitendiensten van de Administratie van de directe belastingen (sector invordering) van de FOD Financiën.

De verzoekster, die als eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur verbonden is aan de Comptabiliteitsinspectie te Leuven, stelt zich onder andere kandidaat voor de vacante betrekking bij de Gewestelijke directie Leuven invordering - district Leuven.

De tussenkomende partij kandideert eveneens voor die betrekking. Bij koninklijk besluit van 22 juni 2009 wordt hij benoemd tot directeur

bij een fiscaal bestuur in de betrekking vacant bij de Gewestelijke directie Leuven invordering - district Leuven.

Het door Robert Mommen tegen dit benoemingsbesluit ingediend vernietigingsberoep wordt ingewilligd bij 's Raads arrest nr. 204.332 van 26 mei 2011. Het door de verzoekster tegen dit benoemingsbesluit ingediend vernietigingsberoep wordt bij 's Raads arrest nr. 211.391 van 21 februari 2011 zonder voorwerp verklaard.

3.2. De verzoekster richt op 15 maart 2010 een brief aan de Voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën waarbij zij er op wijst dat zo de benoemingsprocedure wordt hernomen, er rekening moet gehouden worden met de grieven die zij aanvoert in haar vernietigingsberoep dat gericht is tegen het eerste benoemingsbesluit van 20 juni 2009.

3.3. In een nota van 4 juni 2010 stelt de administrateur-generaal a.i. van de invordering aan de leden van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën voor om de benoemingsprocedure te hernemen vanaf het onderzoek van de bezwaarschriften tegen het aanvankelijke benoemingsvoorstel vermits de Raad van State van oordeel is dat niet afdoende is geantwoord op de concrete bezwaren die door Robert Mommen werden aangevoerd in zijn bezwaarschrift. In zijn nota bespreekt de administrateur-generaal a.i. van de invordering verder uitvoerig de bezwaarschriften.

3.4. Het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën bespreekt de bezwaarschriften op de vergadering van 11 juni 2010 en besluit met eenparigheid van stemmen dat de tussenkomende partij, als eerst gerangschikte kandidaat binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten, niet wordt voorbijgestreefd wat geschiktheid, kennis en verdiensten betreft, door na hem gerangschikte kandidaten, waaronder de verzoekster.

Dit nieuw benoemingsvoorstel wordt aan de verzoekster meegedeeld bij brief van 19 september 2010. Er wordt daarbij opnieuw de kans gegeven om een bezwaarschrift in te dienen.

3.5. De verzoekster dient op 1 oktober 2010 een uitvoerig bezwaarschrift in tegen dit benoemingsvoorstel. Daarin argumenteert zij eerst uitgebreid waarom zij van mening is dat zij voor de tussenkomende partij moet gerangschikt worden qua anciënniteit. Vervolgens geeft zij uitgebreid kritiek op de wijze waarop haar titels en verdiensten werden vergeleken met deze van de tussenkomende partij. Tevens vraagt zij om gehoord te worden.

3.6. De verzoekster wordt op 17 december 2010 gehoord door het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën. Tijdens de hoorzitting legt zij een pleitnota neer.

3.7. In een nota van 5 januari 2011 aan de leden van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën bespreekt de administrateur-generaal a.i. van de invordering de bezwaren van de verzoekster als volgt:

“1° inzake de rangschikkingsregels

Zoals mevrouw Leirens zelf in haar bezwaarschrift omstandig weergeeft, gebeurt de rangschikking van de kandidaten volgens de bepalingen vervat in de bijlage II en artikel 11 van het organiek reglement, zoals deze laatst gewijzigd werden in het KB van 27 april 2007.

Dit wil zeggen dat bij gelijke verdiensten de kandidaten worden gerangschikt op grond van hun klasseanciënniteit (zie artikel 11, 3°).

In afwijking van artikel 11bis, tweede lid vermeldt kolom 2 van bijlage II uitdrukkelijk dat de kandidaat-directeurs moeten gerangschikt worden op basis van de klasseanciënniteit die ze als eerstaanwezend inspecteur-dienstchef bij een fiscaal bestuur hebben verworven, eventueel vermeerderd met de graadanciënniteit die ze als eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur hebben verworven, vanaf de datum waarop ze titularis waren van een betrekking waaraan de functie van dienstchef was verbonden (i. c. 1/8/1997 voor beide kandidaten).

Bij gelijke klasseanciënniteit worden de kandidaten gerangschikt op grond van hun niveauanciënniteit (zie artikel 11, 5°). Zowel mevrouw Leirens als de heer Vlaeminck werden op datum van 1 januari 1988 benoemd in de graad van adjunct-controleur (hun laagste graad in het niveau A).

Bij gelijke niveauanciënniteit worden de kandidaten gerangschikt op grond van hun niveauanciënniteit in het onmiddellijk lagere niveau van de te

verlenen betrekking (zie artikel 11, 6°). Het is op dit punt dat de loopbaan van beide kandidaten verschilt: de heer Vlaeminck rangschikt zich hier op datum van 1 mei 1979, terwijl mevrouw Leirens pas rang inneemt op datum van 1 maart 1982.

De rangschikkingregels - van kracht ingevolge het koninklijk besluit van 27 april 2007 - werden derhalve door de administratie correct op iedereen toegepast.

De reden waarom enkel voor directeur bij een fiscaal bestuur afgeweken wordt van artikel 11bis, tweede lid, kan als volgt worden omschreven:

In 2007 werd door de FOD Financiën beslist om de betrekkingen van gewestelijk directeur qua bevordering open te stellen voor de directeurs en de e.a. inspecteurs, dienstchef bij een fiscaal bestuur. De groep potentiële kandidaten werd verruimd waarbij de anciënniteit van ondergeschikt belang zou zijn. Overeenkomstig artikel 11bis van het organiek reglement omvat de klasseanciënniteit van de e.a. inspecteur - dienstchef bij een fiscaal bestuur de niveauanciënniteit sinds hun benoeming in deze titel (A23), en, indien zij ambtshalve in deze titel werden benoemd, ook de graadanciënniteit als e.a. inspecteur bij een fiscaal bestuur (A22).

Voor de betrekkingen van directeur daarentegen heeft men bij de FOD Financiën in 2007 niets gewijzigd. De groep potentiële kandidaten voor een bevordering bleef beperkt tot de e.a. inspecteurs-dienstchef bij een fiscaal bestuur.

Vóór 2007 werden de kandidaten gerangschikt op grond van hun graadanciënniteit. Op dat ogenblik bestond er slechts één graad, met name e.a. inspecteur bij een fiscaal bestuur. Deze kon wel worden bevorderd in de weddenschaal 10S3, al dan niet in een betrekking waaraan de functie van dienstchef was verbonden. Alleen deze laatste categorie werd geïntegreerd in een betrekking van de klasse A2 waaraan de titel is verbonden van e.a. inspecteur, dienstchef bij een fiscaal bestuur (A23).

Daar waar men in het verleden slechts een graad had van e.a. inspecteur bij een fiscaal bestuur, hebben we met ingang van 1 december 2004 twee titels, met name die van e.a. inspecteur bij een fiscaal bestuur en die van e.a. inspecteur-dienstchef bij een fiscaal bestuur.

Zoals hoger vermeld, werd er voor de bevordering tot directeur geopteerd om enkel de klasseanciënniteit van e.a. inspecteur, dienstchef in aanmerking te nemen, verhoogd met de graadanciënniteit verworven vanaf het ogenblik dat men titularis was van een gelokaliseerde betrekking van e.a. inspecteur bij een fiscaal bestuur waaraan de functie van dienstchef is verbonden.

2° inzake haar geschiktheid

a) Betrokkene stelt dat uit het onderzoek van de kandidaturen blijkt dat de Administratie van Inning en de Invordering eenvoudigweg de rangschikking van artikel 11 heeft gevolgd bij haar voorstel tot benoeming van 22 januari 2009.

Het Directiecomité heeft in haar nota van 30 november 2007 reeds omstandig uitgelegd dat de kandidaten in onderhavig dossier werden gerangschikt volgens de artikelen 11 en 14 van het koninklijk besluit van 29 oktober 1971 tot vaststelling van het organiek reglement van de FOD Financiën; dat de rangschikking van de kandidaten volgens anciënniteit, kan beïnvloed worden door de mate waarin ze beschikken over de vereiste

competenties om een functie van directeur naar behoren uit te kunnen oefenen.

Met het oog op de vaststelling van deze competenties werden de verschillende kandidaten beoordeeld aan de hand van drie criteria met name, het verloop van de administratieve loopbaan, de generieke- en de technische competenties waarvan de kandidaten blijk geven in de uitoefening van hun functie. Op grond van deze drie criteria werden de kandidaten ondergebracht in een van de volgende categorieën: de zeer geschikte kandidaten, de geschikte kandidaten en de minder geschikte kandidaten.

Zowel mevrouw Leirens als de heer Vlaeminck werden ingevolge dit vergelijkend onderzoek ondergebracht in de groep van de zeer geschikte kandidaten. Beide kandidaten konden op het ogenblik van dat onderzoek terugblikken op een verdienstelijke carrière; zij beschikken zonder twijfel over de nodige capaciteiten en zijn beiden voldoende ambitieus en voldoende gedreven om hun carrière bij de Administratie van de Inning en de Invordering verder uit te bouwen.

Binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten werd de rangschikking vastgesteld overeenkomstig de bepalingen vervat in het artikel 11 van het organiek reglement aangezien het Directiecomité van oordeel was dat de voorgestelde kandidaat binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten niet werd voorbijgestreefd op basis van titels en verdiensten.

b) Volgens mevrouw Leirens zou ik in mijn nota van 4 juni 2010 er ten onrechte van uit gaan dat zij enkel een overzicht heeft gegeven van haar gehele loopbaan om op die manier aan te tonen dat zij over de nodige competenties beschikt om de functie van directeur uit te oefenen.

Dit is niet het geval. Zoals hierboven vermeld, rangschikken de heer Vlaeminck en mevrouw Leirens zich beiden in de groep van de zeer geschikte kandidaten. Binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten rangschikt mevrouw Leirens zich overeenkomstig de bepalingen vervat in het artikel 11 van het organiek reglement na de heer Vlaeminck. Maar mijn nota van 4 juni 2010 stopt hier niet. In deze nota wordt eveneens nagegaan of de heer Vlaeminck, de eerst gerangschikte binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten, niet wordt voorbijgestreefd wat geschiktheid, kennis en verdiensten betreft, door na hem gerangschikte kandidaten, met name door mevrouw Leirens. Het is in dit kader dat er in mijn nota van 4 juni 2010 een licht voorbehoud wordt geformuleerd ten opzichte van mevrouw Leirens. Ik citeer:

“Bovendien kan er in hoofde van mevrouw Leirens een licht voorbehoud worden gemaakt op het vlak van haar sociale en communicatieve vaardigheden. De interne communicatie op de werkvloer verloopt minder vlot omdat mevrouw Leirens soms impulsief reageert op bepaalde situaties. Hierdoor legt ze een hypotheek op het werken in vertrouwen en de nood aan 'solidariteit' tussen de kantoren en collega's. Dit terwijl ze in haar functie juist als katalysator van de eerstelijnsproblematiek een belangrijke rol te vervullen heeft.

Haar houding t.o.v. bepaalde conflictsituaties en haar mindere vermogen tot toegevingsbereidheid, vormen een rem op goede samenwerkingsvormen in de toekomst.

De heer Vlaeminck daarentegen slaagt er beter in een consensus te

bereiken tussen de betrokken kantoren en hun personeelsleden. Hij zoekt het conflict niet op doch zal eerder gefundeerd en gemotiveerd inspelen op de situatie, zwakke en sterke punten aantonen en op die manier het conflict ontmijnen of in een juiste context plaatsen.

Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de grotere kennis van de heer Vlaeminck op het vlak van het informaticasysteem ICPC. Dit betekent een niet te onderschatten pluspunt in het structureren van bepaalde doelstellingen en de bijhorende werkmethodiek, zodat de ondergeschikte diensten op de meest efficiënte wijze kunnen werken.”

c) Het oorspronkelijk bezwaarschrift dat mevrouw Leirens heeft ingediend op 6 februari 2009 werd afgewezen door het Directiecomité en deze beslissing werd haar betekend op 15 juli 2009. Deze betekening zou echter onvolledig zijn geweest. Betrokkene suggereert dat dit met voorbedachten rade zou gebeurd zijn en dat dit tot gevolg had dat zij haar bezwaarschrift niet voldoende kon onderbouwen.

Bij nader onderzoek is gebleken dat de betekening destijds onvolledig was in de zin dat er in het uittreksel van mijn nota van 7 mei 2009 aan het Directiecomité wordt verwezen naar een punt 2, B., 2e en dat de inhoud van de tekst met betrekking tot die verwijzing niet is mee betekend.

Betrokkene heeft deze onvolledigheid destijds niet gemeld aan het Directiecomité zodat deze laatste niet bij machte was de betreffende 'onvolledigheid' recht te zetten.

Bovendien heeft mevrouw Leirens ondertussen kennis genomen van het ontbrekende deel van de betekende nota via een andere kandidaat aan wie de inhoud van de uiteenzetting over de heer Vlaeminck wel werd betekend

Het opgeworpen bezwaar is dus ondertussen zonder voorwerp geworden.

Bovendien vestig ik er de aandacht op dat het hier een louter materiële vergissing betreft. Aangezien het hier mijn nota betreft van 7 mei 2009 die de ingediende bezwaarschriften behandelt en die pas op 15 juli 2009 werd betekend aan betrokkene, is het logisch dat mevrouw Leirens op het ogenblik waarop zij bezwaar aantekent (6 februari 2009) en later door het Directiecomité wordt gehoord (19 mei 2009), niet in kennis was gesteld van deze nota!

d) Bij inzage van het administratief dossier op de griffie van de Raad van State heeft mevrouw Leirens vastgesteld dat titelblad 3.3 ‘elementen uit het persoonlijk dossier’ (dienststaat) verschillend is van het blanco document ontvangen bij inzage in het persoonlijk dossier.

Het betreft hier een louter intern voorbereidend werkdocument. Op dit werkdocument wordt een korte samenvatting van de inhoud weergegeven, zonder verdere toevoegingen. Bovendien is de inhoud van de werkdocumenten wel identiek. Betrokkene beschikte dus wel over alle elementen om haar bezwaarschrift te onderbouwen.

Volgens mevrouw Leirens zou de inhoud van het persoonlijk dossier onvolledig, twijfelachtig en onjuist zijn. Reeds in mijn nota van 4 juni 2010 word benadrukt dat, hoewel positieve en negatieve inschrijvingen op de individuele fiche integraal deel uitmaken van het postulatiedossier van elke kandidaat, de negatieve inschrijving op de individuele fiche in hoofdte van mevrouw Leirens van geen doorslaggevend belang was bij de afweging van haar titels en verdiensten in vergelijking met deze van de heer Vlaeminck.

Getuigen hiervan, haar rangschikking in de groep van de zeer geschikte kandidaten. Aan het uitdrukkelijk verzoek van betrokkene om destijds deze ongunstige inschrijving op haar individuele fiche te schrappen, kon echter geen gunstig gevolg worden gegeven omdat er geen enkele bezwaarprocedure was voorzien inzake ongunstige inschrijvingen.

e) Mevrouw Leirens stelt dat er geen evaluatie van haar verdiensten mag gebeuren waarbij feiten in aanmerking worden genomen die dateren van NA 1 juni 2007. Dit is de datum waarop alle benoemingsvoorwaarden moesten vervuld zijn zoals dit werd vermeld in de oorspronkelijke dienstorder van 6 juni 2007. Zij vraagt derhalve geen rekening te houden met het geactualiseerd verslag van de heer A. Verstraeten, gewestelijk directeur, noch met mijn nota aan het Directiecomité van 4 juni 2010 waarin ik de elementen die door de heer Verstraeten werden naar voor gebracht, heb overgenomen. Bovendien vraagt betrokkene het geactualiseerde verslag van de gewestelijke directeur uit haar persoonlijk dossier te weren.

Zoals hierboven reeds omstandig weergegeven (zie voorafgaande opmerking) diende de procedure te worden hernomen vanaf het ogenblik van de vastgestelde onregelmatigheid, dus met name vanaf de behandeling van de bezwaarschriften.

Volgens een constante rechtspraak van de Raad van State moet de vergelijking van titels en verdiensten steunen op recente gegevens (arresten Spruyt, nr. 39.554 van 2 juni 1992 en Rage, nr. 111.483 van 14 oktober 2002) en mag rekening gehouden worden met alle thans gekende feiten, dus ook feiten daterend NA de datum waarop alle benoemingsvoorwaarden moeten vervuld zijn, in casu feiten daterend NA 1 juni 2007.

Om met kennis van zaken te kunnen beslissen, werd op 12 februari 2010 aan de gewestelijke directeur (hiërarchische meerdere van mevrouw Leirens) gevraagd de door betrokkene aangehaalde argumenten in haar bezwaarschrift te onderzoeken. Dit werd eveneens gevraagd voor de andere kandidaten.

De gewestelijke directeur heeft de argumenten slechts onderzocht en heeft gemeend één en ander in de juiste historiek of context te moeten plaatsen.

Aan verzoek van betrokkene kan dus geen gunstig gevolg gegeven worden.

f) Niettegenstaande het verzoek van mevrouw Leirens om geen rekening te houden met de elementen uit het geactualiseerd verslag van de heer Verstraeten dat als basis heeft gediend van mijn nota van 4 juni 2010, wenst betrokkene deze toch zeer uitgebreid te weerleggen.

Inzake haar weinig lovend beleid van het samenwerkingsproject Leuven 6. Het verslag van 26 oktober 2006 van mevrouw Leirens aan haar hiërarchische meerdere inzake het samenwerkingsproject Leuven 6 bevestigt in grote lijnen de betuttelende houding die zij aanneemt ten opzichte van haar medewerkers. Zij slaagt er onvoldoende in afstand te houden en de dagdagelijkse organisatie van haar kantoren over te laten aan haar ontvangers en dit ondanks het herhaaldelijk verzoek van de gewestelijke directeur om zich aan de kerntaak van haar ambt te houden (verificatie, controle en verlenen van bijstand) en zich niet in de plaats te stellen van de ontvangers. Mevrouw Leirens moet trachten zich meer te profileren als coach, waarbij zij haar eigen ego op de achtergrond houdt en

de creativiteit van de medewerkers stimuleert.

Getoetst aan de actualiteit blijkt dat mevrouw Leirens tot op heden nog steeds een directe en nadrukkelijke werkstijl hanteert. De houding en de opdrachten van mevrouw Leirens worden door de medewerkers stilzwijgend aanvaard ten einde oplopende en nutteloze discussies te vermijden. Het is nochtans belangrijk om de medewerkers in hun waardigheid te laten bij het uitzetten van de operationele beleidslijnen. Van een ongedwongen en aangename samenwerking zoals mevrouw Leirens beweert, is er dan ook geen sprake.

Op directiekernen en andere vergaderingen slaagt mevrouw Leirens er nochtans in zich als geïnteresseerd, luisterbereid, gedocumenteerd en communicatief te manifesteren. Indien zij er in zou slagen diezelfde eigenschappen te integreren in haar relaties met medewerkers en collega's, zou dit de interne relaties en communicatie op de werkvloer zeker ten goede komen en zouden conflictsituaties in de toekomst kunnen worden vermeden. Kortom, los van het feit dat mevrouw Leirens alle nodige competenties in zich draagt om een leidinggevende rol te spelen in het management van onze administratie, vormen haar impulsieve reacties een euvel dat ze dringend onder controle moet krijgen om niet meer onderhuidse reacties tegen zich op te stapelen bij zowel haar medewerkers als haar collega's.

De heer Vlaeminck daarentegen slaagt er in bepaalde spanningsvelden te ontmijnen door op elk verzoek of signaal van de ontvangers (vooral "consultatie" bij afwezigheid van mevrouw Leirens) positief te ageren of onmiddellijk de nuttige netwerkcontacten te activeren om tot een snelle oplossing te komen. Bij doorverwijzing naar de inspecteur comptabiliteit als eerste onmiddellijke chef blijkt soms een "drempelvrees" te bestaan.

Inzake het optreden van de heer Vlaeminck ten opzichte van mevrouw Z, medewerkster van belcel Leuven.

Dit incident kadert in de persoonlijke levenssfeer. De opmerking gemaakt door de heer Vlaeminck aan mevrouw Z. was niet bedoeld om openbaar te worden gemaakt.

Het incident terzake is onmiddellijk meegedeeld door de heer Vlaeminck aan de heer gewestelijk directeur. Deze laatste heeft persoonlijk vastgesteld dat de opmerking terecht was. De heer Vlaeminck heeft om reden van respect voor de persoonlijke levenssfeer geopteerd om enkel de gewestelijk directeur te informeren omtrent het incident. Als mevrouw Z. zelf kiest om bij bepaalde mensen verhaal te zoeken, dan zorgt zij zelf voor "publicatie" waar het de bedoeling was van de heer Vlaeminck haar de gelegenheid te geven discreet in te gaan op zijn opmerkingen.

Sedert de tussenkomst van de heer Vlaeminck houdt mevrouw Z rekening met de gemaakte opmerking en op regelmatige tijdstippen (maandelijks) herinnert de gewestelijk directeur haar discreet aan het feit dat zij thans, naast de werkzaamheden voor de belcel (waarin zij trouwens geïsoleerd werkte omdat haar collega's om "dwingende" redenen verkozen vanuit hun eigen kantoor te werken), slechts binnen het kantoor Leuven 4 kan blijven werken indien er geen "persoonlijke" klachten worden geuit door haar collega's.

Inzake de aanduiding door de heer Vlaeminck van de heer X als vervanger voor de werkzaamheden inzake bedrijfsvoorheffing (BV)

De taakomschrijving van de heer X is niet simpel. Zijn loopbaanhistoriek toont aan dat hij op tal van diensten werkzaam is geweest en steeds zonder de gewenste efficiëntie. Ook al heeft hij niveau A, zijn prestaties zijn niet altijd evenwaardig eraan. Vandaar zijn toewijzing aan ‘Leuven 6’ waar hij bijstand verleent in allerlei werkzaamheden.

Gelet op de dreiging van verlies van kennis betreffende BV op de kantoren (nakende opruiming van de betrokken medewerker) heeft de gewestelijke directeur de heer Vlaeminck opgedragen een voorstel uit te brengen betreffende de kennisoverdracht. De keuze viel op de heer X, ambtenaar van niveau A.

De nieuwe werkmethodek betreffende de lijst 274W waarin zowel belcel als kantoor preventief ageren om de oplegging van boete wegens laattijdige betaling te vermijden en het kaderen van de inkohierungen met boete in de invorderingsstrategie (risico doelgroep), vereisen de inzet van een medewerker die zowel innings- als invorderingsprocedures beheerst. Bijgevolg werd de heer X opgedragen zich de materie van BV eigen te maken, zowel wat het beheer ervan betreft als de invorderingswerkzaamheden voor de inkohierungen met boete. Noch de ontvangers, noch de inspecteur comptabiliteit waren op dat moment op de hoogte van de nakende wijzigingen betreffende de “invorderingsstrategie” en de werkmethodek voor de lijst 274W. Hun reactie is dus deels te verklaren door het proactief inspelen op de gewijzigde situatie door de gewestelijke directeur terwijl de communicatie ervan nog niet op gang was gebracht.

De gewestelijke directeur heeft in de loop van augustus 2010 een vergadering gehouden met de betrokken medewerkers. Ook de heer X werd toen door de gewestelijke directeur geïnformeerd evenals mevrouw Leirens. Op haar vraag om die beslissing te herzien heeft de gewestelijke directeur uiteengezet dat, met het oog op de verdere ontwikkeling van de “nieuwe invorderingsstrategie”, de genomen optie de meest optimale was.

Volgens mevrouw Leirens brengt de heer X eigenlijk niet veel terecht van de bijkomende werkzaamheden inzake BV terwijl de heer X het tegendeel beweert.

Daarom zal de prestatiemeting voor hem systematisch worden uitgevoerd betreffende de invorderingswerkzaamheden BV.

Brief d.d. 15 maart 2010 aan de Voorzitter van het Directiecomité waarbij mevrouw Leirens hem inlicht over de manier van handelen van de heer Vlaeminck m.b.t. het nazicht van het jaarverslag van 2009 met weinig gefundeerde opmerkingen en insinuaties -terwijl hij hiervoor eigenlijk niet meer bevoegd was- maar ook over zijn intermenselijke relaties en het gebrek aan communicatie en dialoog.

Het welles-nietes spelletje in verband met de opmerkingen opgenomen in de rapportering “383-405- 406” doorspekt met niet ter zake dienende opmerkingen, toont enkel aan dat de werkrelatie tussen mevrouw Leirens en de heer Vlaeminck niet optimaal is.

In het kader van een bijzondere opdracht werd de heer Vlaeminck opgedragen de verslaggeving terzake verder te verzorgen voor de periode waarin hij de hogere functie van directeur uitoefende. Dit om reden dat de inspecteurs comptabiliteit tot einde februari de tijd hebben hun rapportering

af te werken voor het vorige kalenderjaar.

Mevrouw Leirens misbruikt in deze de wijze van rapportering. In plaats van objectief te antwoorden op de gestelde vragen of opmerkingen, kan ze niet nalaten de persoonlijke toer op te gaan in een intern “officieus” document, waarschijnlijk in de hoop een kettingreactie op gang te brengen.

Ikzelf noch de gewestelijk directeur is ingegaan op de aldus gemaakte opmerkingen. Ook de heer Vlaeminck heeft zich bewust gedistantieerd en heeft niet gereageerd.

Deze toestand zal waarschijnlijk nog aanslepen tot een definitieve beslissing kan genomen worden betreffende de benoeming van de districtsdirecteur te Leuven.

Inzake de uiting van de gewestelijke directeur “De heer Vlaeminck heeft zijn spraakvaardigheid op vandaag ontwikkeld tot een klaar en duidelijk taalgebruik, zonder overbodige franjes”

Op de vergadering met de ontvangers (6/10/2009) heeft de heer Vlaeminck de geautomatiseerde verwerking “62B” (behandeling teruggaven) ten behoeve van de kantoren zeer bevattelijk gepresenteerd én besproken. Deze presentatie heeft op de aanwezigen indruk gemaakt en wat meer was: de effectiviteit van de behandeling “62B” was dezelfde maand nog waarneembaar binnen de directie Leuven.

C. CONCLUSIE

Na de verdiensten en competenties van de betrokken kandidaten opnieuw grondig te hebben geanalyseerd en te hebben vergeleken en rekening houdende met wat voorafgaat en met de elementen uit het schriftelijke bezwaarschrift van mevrouw Leirens alsook met de elementen uit haar uiteenzetting tijdens haar auditie, meen ik te kunnen besluiten dat de heer Vlaeminck, als eerstgerangschikte binnen de groep van de zeer geschikte kandidaten, niet wordt voorbijgestreefd wat geschiktheid, kennis en verdiensten betreft, door na hem gerangschikte kandidaten. Ik handhaaf dan ook mijn oorspronkelijk uitgebracht benoemingsvoorstel in hoofde van de heer Vlaeminck.”

3.8. Op de vergadering van 21 januari 2011 beslist het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën met eenparigheid van stemmen dat het ingediende bezwaarschrift geen nieuwe elementen toevoegt aan het dossier en dat het uitgebrachte benoemingsvoorstel wordt behouden. Dit wordt bij brief van 21 februari 2011 aan de verzoekster meegedeeld.

3.9. Bij koninklijk besluit van 15 februari 2012 wordt de tussenkomende partij benoemd tot Directeur bij een fiscaal bestuur (klasse A3) met als standplaats de Gewestelijke directie Leuven invordering-district Leuven.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Tussenkoms

4.1. Met een op 5 mei 2012 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift vraagt Christian Vlaeminck om in het geding te mogen tussenkomen.

4.2. Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

Pleitnota

5.1. De verzoekster laat de Raad van State per faxbericht van 11 september 2012 een pleitnota geworden.

5.2. De Raad van State stelt te dezen vast dat het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State niet in de mogelijkheid voorziet om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota en de bijgevoegde stukken op dergelijke feiten betrekking hebben, kunnen ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd

die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

1. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. In haar eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 11 van het koninklijk besluit van 29 oktober 1971 tot vaststelling van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst Financiën en van de bijzondere bepalingen die er voorzien in de uitvoering van het statuut van het rijkspersoneel. Volgens haar is de rangschikking van de kandidaten naar klasse-anciënniteit niet correct gebeurd en had zij op basis van haar anciënniteit voor de tussenkomende partij moeten gerangschikt worden.

Zij argumenteert uitgebreid dat zij ook in de rangschikking naar anciënniteit voor de tussenkomende partij gerangschikt had moeten worden. De overheid is er volgens haar immers ten onrechte vanuit gegaan dat haar klasse-anciënniteit gelijk zou zijn aan deze van de tussenkomende partij. Volgens de verzoekster begon haar klasse-anciënniteit al te lopen vanaf 1 januari 1988 terwijl deze van de tussenkomende partij pas op 1 mei 1989 is beginnen te lopen aangezien hij pas dan tot graad van ontvanger A werd benoemd. Uit de samenlezing van artikel 19, lid 2 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende diverse bepalingen tot uitvoering van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel en houdende sommige wijzigingen met betrekking tot de loopbaan in de niveaus B, C en D bij de Federale Overheidsdienst Financiën en bij de Pensioendienst voor de Overheidssector, met artikel 3, § 4 van het koninklijk besluit van 6 juli 1997 tot wijziging van het koninklijk besluit van 13 augustus 1990 tot vaststelling van de bezoldigingsregeling van het personeel van het Ministerie van Financiën, volgt dat

de graadanciënniteit die de tussenkomende partij verwierf als ontvanger B, niet in aanmerking mag worden genomen voor de klasse-anciënniteit in de klasse A2, waartoe de functie behoort met de titel van eerstaanwezend inspecteur-dienstchef, waarin zij beiden waren benoemd op datum waarop de benoemingsvoorwaarden vervuld dienden te worden.

Evenwel bevat de bijlage II bij het organiek reglement een afwijkende regeling voor de rangschikking wanneer het een bevordering tot directeur bij een fiscaal bestuur betreft. Die regeling houdt echter geen rekening met het feit dat er in de invordering ontvangkantoren A en ontvangkantoren B bestonden. De in de reglementering voorziene afwijkende rangschikking-bepalingen die gelden voor de kandidaten voor een benoeming in de graad van directeur bij een fiscaal bestuur, zijn in elk geval strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur en met het beginsel van de gelijke toegang tot het openbaar ambt.

Beoordeling

7.2. De benoeming tot directeur bij een fiscaal bestuur is een benoeming naar keuze, zoals volgt uit de artikelen 11 en 14 van het organiek reglement van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën.

De verwerende partij heeft dan ook in eerste instantie de geschiktheid van de kandidaten onderzocht en hen op grond van het resultaat van dat onderzoek gerangschikt in drie categorieën: “zeer geschikt”, “geschikt” en “minder geschikt”. Binnen elk van deze categorieën werd de rangschikking vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 11 van het organiek reglement, dit is volgens anciënniteit, zoals blijkt uit de nota van 30 november 2007 aan het directiecomité.

De verzoekster werd, net zoals de tussenkomende partij, gerangschikt in de categorie “zeer geschikt”. Daartoe was haar anciënniteit van geen belang.

In eerste instantie werd het voorstel voor de tussenkomende partij gemotiveerd door zijn geschiktheid en door het feit dat hij qua geschiktheid niet werd voorbijgegaan door inzake klasse-anciënniteit na hem gerangschikte kandidaten. Uit de vergelijking die is vervat in de nota van 5 januari 2011 aan het directiecomité blijkt dat de verwerende partij de tussenkomende partij geschikter vindt dan de verzoekster. Immers verwijst de administrateur-generaal a.i. naar het licht voorbehoud dat hij reeds in zijn nota van 4 juni 2010 maakte ten opzichte van de kandidatuur van de verzoekster op het vlak van haar sociale en communicatieve vaardigheden, voorbehoud dat niet bestaat ten overstaan van de tussenkomende partij. In die nota wordt daarop nog uitgebreid verder ingegaan naar aanleiding van punctuele voorvallen. Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat de vergelijking van de titels en verdiensten tussen de verzoekster en de tussenkomende partij in het voordeel van deze laatste uitvalt, zodat op het eerste gezicht moet worden besloten dat de anciënniteitsrangschikking niet bepalend is geweest bij de benoeming van de tussenkomende partij en de verzoekster geen belang heeft bij haar middel.

Het middel is onontvankelijk.

2. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de verplichting tot vergelijking van de titels en verdiensten, van het beginsel van de gelijke toegang tot de openbare ambten vervat in artikel 10 van de Grondwet, van artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel en van artikel 14 van het organiek reglement van de FOD Financiën.

De verzoekster is van mening dat er geen behoorlijke vergelijking is gemaakt van haar titels en verdiensten met deze van de verzoeker in tussenkomst.

8.2. Zij stelt vooreerst dat de procedure had moeten worden overgedaan vanaf het initiële onderzoek van de kandidaturen i.p.v. vanaf het onderzoek van de bezwaarschriften. Dit is volgens haar zo omdat het directiecomité verzoeksters oorspronkelijk bezwaarschrift reeds een eerste maal had afgewezen op 15 juli 2009 onder verwijzing naar de nota van de administrateur-generaal a.i. Vandercapellen van 7 mei 2009. In die nota stelde deze dat er geen vergelijking van de titels en verdiensten is gebeurd terwijl hij in zijn nota van 4 juni 2010 waarmee de procedure werd hernomen stelt dat de titels en verdiensten wel werden vergeleken.

8.3. De verzoekster betoogt verder dat er in de nota's van de administrateur-generaal a.i. aan het directiecomité tot tweemaal toe ten onrechte wordt gesteld dat de verzoekster enkel een overzicht van haar loopbaan heeft gegeven om haar geschiktheid aan te tonen. Zij gaf niet alleen een opsomming van elementen die zij in haar kandidatuur heeft vermeld en die volgens haar een volledig overzicht geven van haar loopbaan, van de verschillende aspecten van haar organisatorische, technische en invorderingscapaciteiten alsook van haar leidinggevende competenties, maar tevens stelde zij de leidinggevende capaciteiten van de tussenkomende partij in vraag. Er is evenwel niet ingegaan op haar argumenten.

8.4. De verzoekster klaagt ook aan dat de verwerende partij op 17 februari 2010 aan gewestelijk directeur Verstraeten vroeg om de argumenten uit haar bezwaarschrift van 6 februari 2009 te onderzoeken en meent dat deze zijn bevoegdheid te buiten is gegaan door in zijn nieuw advies van 23 maart 2010 zelf een vergelijking van de titels en verdiensten te maken van haarzelf en van de tussenkomende partij. Volgens haar is enkel het directiecomité daartoe bevoegd. Daarbij beoordeelt de gewestelijk directeur de tussenkomende partij vanaf diens toewijzing aan de gewestelijke directie Leuven en beoordeelt dus diens verdiensten inzake de uitvoering van zijn functie van directeur terwijl die benoeming werd vernietigd en er dus met de in die functie opgedane ervaring geen rekening mag worden gehouden. Anderzijds beoordeelt hij verzoeksters verdiensten vanaf haar benoeming te Leuven – comptabiliteitsinspectie, maar

handelt hij enkel over het samenwerkingsproject Leuven 6, waarover het laatste rapport al dateert van 2006. Volgens haar vermocht de gewestelijk directeur wel zijn eerder in het kader van deze benoemingsprocedure uitgebrachte advies van 12 oktober 2007 te actualiseren, maar mocht hij niet teruggrijpen naar adviezen van voor die datum.

8.5. De administrateur-generaal a.i. trekt de sociale en communicatieve vaardigheden van de verzoekster in twijfel, op basis van het advies van de gewestelijk directeur, en spreekt over impulsieve reacties van de verzoekster op bepaalde conflictsituaties zonder dat hij evenwel melding maakt van concrete feiten of vaststellingen. Uit de lezing van de adviezen van haar vroegere hiërarchische meerderen blijkt volgens de verzoekster evenwel dat er haar voorheen daarover nooit een opmerking is gemaakt. Zij verklaart dat de samenwerking met de andere ontvangkantoren uit haar inspectie wel goed verloopt en dat er een ongedwongen en aangename samenwerking bestaat. Volgens haar stelt de gewestelijk directeur haar met opzet in een slecht daglicht bij de administrateur-generaal a.i. met kritiek die niet met concrete elementen is onderbouwd. Wat de administrateur-generaal a.i. dan over de tussenkomende partij zegt is overgenomen uit het verslag van de gewestelijk directeur.

Daarbij wordt de grotere kennis van de tussenkomende partij op het vlak van de ICPC aangehaald terwijl uit het profiel van de functie blijkt dat een uitgebreide ICT-kennis geen essentiële vereiste is en dat inzake de vormingsactiviteiten en informaticatoepassingen door de directeur een beroep kan worden gedaan op gespecialiseerde ambtenaren. De verzoekster stelt dat zijzelf ook heeft deelgenomen aan verschillende informaticacursussen en alzo haar kennis op dat vlak up-to-date heeft gehouden en een meer dan degelijke kennis heeft van het reeds meer dan 15 jaar bestaande ICPC-systeem.

8.6. De verzoekster betoogt voorts dat er bij de gegevens uit haar persoonlijk dossier geen melding werd gemaakt van vier positieve inschrijvingen terwijl er anders wel rekening werd gehouden met een negatieve inschrijving die haar ten onrechte werd toegekend en waarvan de verwerende partij de schrapping

weigerde en haar vroeger reeds werd verzekerd dat zij er geen enkel nadeel zou van lijden. Volgens de administrateur-generaal a.i. was die inschrijving van geen doorslaggevend belang bij de beoordeling van haar verdiensten, maar dit duidt er volgens haar op dat er initieel wel rekening mee was gehouden. Terwijl het positief advies m.b.t. haar technische competenties tot één zin wordt herleid, wordt er wel veel aandacht besteed aan het enige negatieve punt uit het advies van de gewestelijk directeur, namelijk haar gebrek aan sociale en communicatieve vaardigheden die niet overeenkomt met de werkelijkheid.

8.7. Vermits de gewestelijk directeur in zijn aanvullend verslag voor de bespreking van verzoeksters verdiensten teruggrijpt naar adviezen uit 2002 en 2007 zou ook in hoofde van de tussenkomende partij moeten worden teruggegrepen naar de beoordelingen vanaf 2002, uitgebracht door zijn toenmalige gewestelijk directeurs E. Poppe te Gent en M. De Rop te Antwerpen.

De verzoekster stelt verder dat de kritiek die de administrateur-generaal a.i. geeft op de wijze waarop zij tussenkomt in het project Leuven 6 er blijk van geeft dat hij zich de ernst van de functie van de verzoekster niet realiseert. Zij vindt dat de uitspraak van de administrateur-generaal a.i. dat zij haar ego op de achtergrond moet houden en dat de opdrachten die zij geeft door haar medewerkers stilzwijgend worden aanvaard teneinde oplopende discussies te vermijden, getuigt van minachting en afkeuring. Ze zijn bijzonder beledigend en getuigen van een gebrek aan respect, temeer daar ze niet zijn gestaafd met concrete feiten. Het is volgens haar niet zo dat zij zich op de directiekernen anders zou gedragen dan op de werkvloer. Het is ook een verkeerde lezing van het advies van de gewestelijk directeur te stellen, zoals de administrateur-generaal a.i. doet in zijn nota van 5 januari 2011, dat er drempelvrees bestaat bij de medewerkers om problemen aan te kaarten bij de comptabiliteitsinspecteur. De verzoekster stelt dat zij het heeft afgetoetst bij haar medewerkers en dat daaruit is gebleken dat er van drempelvrees absoluut geen sprake is.

Zij merkt verder op dat het voorval met Z aangeeft dat de tussenkomende partij getuigt van weinig tact en beleefdheid en een gebrek aan

interne communicatie en dat dit gedrag het advies dat de gewestelijk directeur te Antwerpen op 4 juli 2007 uitbracht over de tussenkomende partij bevestigt. Deze stelde namelijk dat de tussenkomende partij weinig begrip kon opbrengen voor andermans fouten of gebrek aan inzet wat al tot conflicten aanleiding gaf.

Het is volgens de verzoekster ook onjuist dat de aanduiding door de tussenkomende partij van X voor de werkzaamheden inzake bedrijfsvoorheffing gebeurde op vraag van de gewestelijk directeur om voor die werkzaamheden een voorstel uit te werken.

Zij klaagt aan dat de gewestelijk directeur de tussenkomende partij nog verder liet functioneren als directeur na de schorsing van diens benoeming door de Raad van State en vooraleer hij in de hogere functie van directeur was aangesteld.

8.8. De verzoekster geeft ook kritiek op de bewering van de administrateur-generaal a.i. dat de tussenkomende partij zijn spraakvaardigheid heeft ontwikkeld zoals zou blijken uit een presentatie die hij gaf op 6 oktober 2009, die indruk zou hebben gemaakt op de aanwezige ontvangers en die zou hebben geleid tot een stijging van de kwaliteit van het werk. Volgens de verzoekster konden de aanwezigen al na 5 minuten niet meer volgen en was de latere stijging van de rendabiliteit van het werk niet te danken aan de gegeven presentatie maar aan de uitleg over de nieuwe werkwijze die dezelfde dag door de centrale diensten naar alle kantoren was verzonden.

8.9. Ten slotte voert de verzoekster aan dat ten onrechte wordt gesteld dat de twee overplaatsingen bij ordemaatregel waarvan de tussenkomende partij het voorwerp was niet aan zijn gedrag te wijten waren. Zij stelt vast dat er zowel te Gent als te Antwerpen conflicten zijn ontstaan die tot zijn overplaatsing hebben geleid.

Beoordeling

8.10. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat de procedure vanaf een vroeger stadium had moeten hernomen worden. Het dragende motief voor de vernietiging van de benoeming van de tussenkomende partij bij 's Raads arrest nr. 204.332 van 26 mei 2011 is dat er door het directiecomité onvoldoende werd geantwoord op de argumenten die de verzoeker in de voormelde zaak in zijn bezwaarschrift had laten gelden. De verwerende partij vermocht de procedure over te doen vanaf het punt waarop ze volgens het vernietigingsarrest is misgelopen, te weten vanaf de behandeling van de ingediende bezwaarschriften, wat in casu ook is gebeurd, zoals blijkt uit de nota van 4 juni 2010 van de dienstdoend administrateur-generaal van de Invordering gericht aan het directiecomité.

8.11. Voorts dient het directiecomité niet te antwoorden op elk door de verzoekster in haar bezwaarschriften aangevoerd argument. Het volstaat dat het comité aangeeft waarom het van mening is haar oorspronkelijk voorstel te moeten behouden.

De Raad van State is bevoegd om na te gaan of de benoemende overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen en aldus het gelijkheidsbeginsel heeft geëerbiedigd.

8.12. Op het eerste gezicht kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat er niet werd geantwoord op haar argumenten. Zoals gesteld, diende de verwerende partij niet te antwoorden op alle argumenten die werden aangevoerd en bovendien maakt lezing van de nota's van 4 juni 2010 en 5 januari 2011 op het eerste gezicht duidelijk dat er op de meeste argumenten, ook op deze waarmee de verzoekster de bekwaamheid van de tussenkomende partij probeerde af te zwakken, werd geantwoord.

8.13. Voorts valt op het eerste gezicht niet te zien wat er verkeerd is aan het feit dat aan de gewestelijk directeur een nieuw advies werd gevraagd. In haar bezwaarschrift had de verzoekster tal van feitelijkheden aangevoerd die het best door de gewestelijk directeur kon worden beantwoord vermits deze het meest vertrouwd was met het dagdagelijks reilen en zeilen van zijn diensten en met het gedrag van zijn medewerkers. Er is niets dat de gewestelijk directeur verhindert om zijn mening te geven over wie volgens hem de beste kandidaat is, gelet op de omstandigheid dat dit slechts een persoonlijke mening is die niet door het directiecomité moet gevolgd worden. Aldus doet de gewestelijk directeur geenszins afbreuk aan de bevoegdheid van het directiecomité om op basis van een vergelijking van de kandidaten, die het uitvoert met inachtneming van al de bij haar aangebrachte elementen, de naar haar oordeel beste kandidaat voor te dragen. Evenmin valt op het eerste gezicht in te zien waarom de gewestelijk directeur daarbij niet zou mogen teruggrijpen naar adviezen van voor 2007. Trouwens steunt de gewestelijk directeur zich niet alleen daarop, maar wijst hij ook op zijn geactualiseerde advies uit 2007. Ten slotte blijkt op het eerste gezicht niet dat de gewestelijk directeur in zijn advies specifiek verwijst naar de ervaring die door de tussenkommende partij werd opgedaan in zijn functie van directeur. Het gaat eerder over de capaciteiten en kennis die hij heeft ten toon gespreid sinds zijn overgang naar de gewestelijke directie Leuven waar hij al werkzaam was vooraleer hij de eerste maal tot directeur werd benoemd.

8.14. Het oordeel van de administrateur-generaal a.i. betreffende de sociale en communicatieve vaardigheden van de verzoekster is op het eerste gezicht wel degelijk gesteund op concrete feiten of vaststellingen. Er wordt immers verwezen naar de begeleiding van het samenwerkingsproject Leuven 6, probleem dat door de verzoekster zelf te berde is gebracht in haar bezwaarschriften.

Verder brengt het feit dat er voor ICT-problemen een beroep kan worden gedaan op deskundigen op het eerste gezicht niet met zich mee dat kennis van ICT geen pluspunt zou kunnen zijn bij de benoeming, temeer nu het werk in al maar grotere mate wordt geïnformatiseerd. Daarbij blijkt uit de kandidaatstelling

van de tussenkomende partij dat hij aan de basis ligt van het ICPC-programma en dit door en door kent. Zelfs indien de taak van een directeur niet specifiek op informatica is gericht, kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat rekening houden met de uitgebreide kennis van de tussenkomende partij ter zake, zoals die blijkt uit verschillende adviezen over de tussenkomende partij, een onredelijk criterium zou zijn.

8.15. Waar de verzoekster veel belang hecht aan het feit dat er in een stuk van haar persoonlijk dossier melding wordt gemaakt van een negatieve inschrijving uit 1997, dient te worden vastgesteld dat uit het stuk 27 dat zij zelf voorbrengt blijkt dat er melding werd gemaakt van die inschrijving, maar ook van de beslissing van de toenmalige directeur-generaal dat zij geen negatieve invloed zal hebben op haar verdere carrière. Overigens wordt er in geen enkel advies of enig ander stuk uit het benoemingsdossier naar verwezen. Op het eerste gezicht moet dan ook worden aangenomen dat de bewering van de administrateur-generaal a.i. dat dit element van geen doorslaggevende invloed is geweest op de bestreden beslissing, als geloofwaardig overkomt.

8.16. Verzoeksters betoog dat de uitspraak van de administrateur-generaal a.i. dat zij haar ego op de achtergrond moet houden en dat de opdrachten die zij geeft door haar medewerkers stilzwijgend worden aanvaard teneinde oplopende discussies te vermijden, van minachting en afkeuring en van een gebrek aan respect getuigt en bijzonder beledigend is, kan op het eerste gezicht niet worden bijgetreden. Het behoort tot de taak van de oversten die een advies moeten uitbrengen en/of de kandidaten vergelijken, om daarbij de goede maar ook de minder goede kanten van een kandidaat te belichten. Reeds in 2002 maakte de gewestelijk directeur te Leuven melding van verzoeksters uitbundig karakter en van het feit dat ze er aan werkte om dat in te tomen teneinde zich niet door impulsiviteit te laten leiden bij het nemen van haar beslissingen. In 2007 stelt hij vast dat haar gedrevenheid een groot pluspunt is, maar tevens een handicap in de communicatie met de medewerkers die niet steeds opgezet zijn met verzoeksters uitgesproken mening. Hij stelt dat de verzoekster nog steeds de conflictsituaties niet uit de weg gaat, wat enerzijds positief is maar anderzijds het bereiken van

oplossingen bemoeilijkt. Als onderdeel van een voor het overige positieve beoordeling kan de door de verzoekster gelaakte negatieve uitspraak van de administrateur-generaal a.i. , op het eerste gezicht, niet als bijzonder beledigend en een gebrek aan respect worden aanzien.

8.17. In zoverre de verzoekster opmerkt dat het voorval met Z aangeeft dat de tussenkomende partij getuigt van weinig tact en beleefdheid en een gebrek aan interne communicatie en dat dit gedrag het advies dat de gewestelijk directeur te Antwerpen op 4 juli 2007 uitbracht over de tussenkomende partij bevestigt, waar werd gesteld dat de tussenkomende partij weinig begrip kon opbrengen voor andermans fouten of gebrek aan inzet, wat al tot conflicten aanleiding gaf, en in zoverre zij ook aanvoert dat ten onrechte wordt gesteld dat de twee overplaatsingen bij ordemaatregel waarvan de tussenkomende partij het voorwerp uitmaakte niet aan zijn gedrag te wijten waren en bijkomend vaststelt vast dat er zowel te Gent als te Antwerpen conflicten zijn ontstaan die tot zijn overplaatsing hebben geleid, dient herhaald dat de Raad van State de vergelijking van titels en verdiensten niet kan overdoen en hij enkel een kennelijk onredelijke of onjuiste beoordeling kan sanctioneren. Noch het feit dat de tussenkomende partij in het verleden het voorwerp was van twee overplaatsingen -waarvan uit het dossier blijkt dat in elk geval de eerste geen overplaatsing bij ordemaatregel betreft maar gebeurde op verzoek van de tussenkomende partij zelf, weze het na een geëscaleerd conflict met verschillende personen- noch het punctuele feit betreffende X, volstaan op het eerste gezicht om de algemene beoordeling die de gewestelijk directeur over de tussenkomende partij uitbracht -namelijk dat hij er beter dan de verzoekster in slaagt een consensus te bereiken tussen de betrokken kantoren en hun personeelsleden, dat hij het conflict niet opzoekt doch eerder gefundeerd en gemotiveerd zal inspelen op de situatie en het conflict ontmijnen of in een juiste context plaatsen- als onjuist of als een kennelijke appreciatiefout te beoordelen.

8.18. Wat de reactie van de verzoekster op de appreciatie over het optreden van de tussenkomende partij op de vergadering van 6 oktober 2009 betreft, moet vastgesteld worden dat verzoeksters opwerping niet volstaat om aan

te tonen dat het te dezen een kennelijk onjuiste appreciatie van de administrateur-generaal a.i. betreft.

Het middel is niet ernstig.

3.Derde middel

Uiteenzetting van het middel

9.1. De verzoekster voert in een derde middel de schending van het onpartijdigheidsbeginsel aan.

Zij stelt vooreerst dat de tussenkomende partij nooit met haar heeft willen samenwerken maar haar van in het begin heeft geviseerd en zoveel als mogelijk gedwarsboomd in het uitoefenen van haar ambt. Zij geeft daar verschillende voorbeelden van.

9.2. Ten tweede stelt zij dat de gewestelijk directeur sinds de bekendmaking van de arresten waarbij de benoeming van de tussenkomende partij werd geschorst en vernietigd openlijk achter zijn kandidaat is gaan staan en dat zij zich samen hebben gedistantieerd van de verzoekster en dat hij alzo de gespannen relaties aanwakkert. Bovendien laat hij de tussenkomende partij verder de taak van directeur uitoefenen, niettegenstaande zijn benoeming tot die functie alsook zijn aanstelling in de hogere functie van directeur werden geschorst en nadien vernietigd. Zij geeft ten bewijze daarvan een aantal concrete voorbeelden. Hieruit blijkt volgens de verzoekster dat zij wordt geviseerd, genegeerd en niet langer wordt betrokken bij de operationele leiding met de bedoeling haar carrière te ondermijnen en verdere negatieve adviezen te kunnen uitbrengen. De verzoekster meent dat er bijgevolg geen objectieve afweging van de geschiktheden en verdiensten van de kandidaten is gebeurd en dat het advies niet met de nodige sereniteit, objectiviteit en onpartijdigheid is opgesteld, minstens dat er daarover geredelijke twijfel kan bestaan. Zij stelt te kunnen bewijzen dat de gewestelijk directeur te Leuven-invordering zich tijd noch moeite bespaart om haar in een

slecht daglicht te stellen en dat hij alle middelen aanwendt om te verhinderen dat zij de functie van directeur te Leuven zou kunnen uitoefenen. Daar de administrateur-generaal a.i. geacht moet worden hiervan op de hoogte te zijn, moest hij weten dat het advies van de gewestelijk directeur niet met de nodige sereniteit objectiviteit en onpartijdigheid was opgesteld. Uit het dossier blijkt evenwel niet dat de administrateur-generaal a.i. of het directiecomité dat probleem heeft onderzocht. Er is aldus minstens een schijn gewekt dat er geen onpartijdige vergelijking van de titels en verdiensten is gebeurd.

Beoordeling

9.3. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota aanvoert, heeft de verzoekster wel degelijk in de loop van de administratieve procedure aangevoerd dat het de gewestelijk directeur aan objectiviteit en sereniteit ontbrak bij zijn advies over de kandidaten. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, onder meer uit verzoeksters bezwaarschrift van 1 oktober 2010, dat zij heeft aangeklaagd dat de gewestelijk directeur kost wat kost zijn kandidaat wil laten benoemen en heeft gevraagd om zijn advies van 23 maart 2010 en de nota van 4 juni 2010 van de administrateur-generaal a.i. uit het dossier te houden. Op pagina 15 van dat bezwaarschrift herhaalt de verzoekster dat de adviezen van de gewestelijk directeur aantonen dat hij op een subjectieve en bevooroordeelde wijze de tussenkomende partij de hemel in prijst.

9.4. Vastgesteld moet verder worden dat de uiteindelijke vergelijking en de voordracht door het directiecomité is gedaan en de benoeming door de Koning en de verzoekster niet aanvoert dat er ook in hunnen hoofde een gebrek aan sereniteit of onpartijdigheid zou zijn.

9.5. Wat de gewestelijk directeur betreft, is het op het eerste gezicht niet laakbaar dat deze een voorkeur heeft voor de kandidaat die hij het meest geschikt acht om zijn meest directe medewerker te kunnen worden. Daartoe dient juist het advies dat hij over de kandidaten geeft. De door de verzoekster aangehaalde elementen lijken er op te wijzen dat de gewestelijk directeur de

tussenkomen de partij verder taken laat uitvoeren die op een staffunctie bij de gewestelijke directie wijzen. Dit op zich volstaat op het eerste gezicht echter niet om te stellen dat de gewestelijk directeur zijn advies over de verzoekster en over de tussenkomen de partij niet op een voldoende serene en objectieve wijze zou hebben opgesteld. Zoals uit de bespreking van het tweede middel blijkt, slaagt de verzoekster er niet in om aan te tonen dat het advies dat de gewestelijk directeur uitbracht over haar en over de tussenkomen de partij op onredelijke appreciaties of feitelijk onjuiste elementen slaat.

Het middel is niet ernstig.

BESLISSING

1. Het verzoek van Christian Vlaeminck tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De tussenkomen de partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst in het administratief kort geding, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2012 door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Stephan De Taeye